

Три кратке приче – Жељка Башановић

КУЋА СЕНКИ

На крају вароши на самој окуци одувек је стајала велика бела кућа са терасама на уличној страни.

У кући је увек била галама. Велике породице су бучне. Тог дана била је посебна гужва, јер се славио Софијин десети рођендан. У кући их је било дванаесторо не рачунајући госте. Деда, баба, отац, мајка, два сина и њихове жене са по два дечака и две девојчице, унукe од сваког сина.

Били су велика и срећна породица. Добро су се славали. Док су деца била мала седели би увече сви заједно и њихова граја одјекивала би кућом и двориштем.

Како су године пролазиле тако су се осипали у потрази за срећом свако је напуштао кућу, прво су кренули најмлађи а затим су и најстарији полако копнили и упокојили се.

Након двадесет година Софија је јединина остала у кући. Није се удала, а ни посебне афинитете није гајила према образовању тако да јој је сва срећа била у овој породичној кући.

Живела је тихо и повучено. Некад данима није ни са ким разговарала. Почела је сопствени глас да заборавља. Знала је тако да пусти радио у дневној соби и кућа би се обојила меким тоновима лагане музике и радиофоничних гласова спикера. Софија би некад, у тренуцима мање сете и запевала уз неке акорде које је памтила још

из детињства. Имала је леп глас. Веселила се улица ако би прозори били отворени и птице би у акорду цвркутале.

Кад би почело да се смркава, Софија је волела да седи у соби не палећи светло, док је напољу још било остатака дневне светлости која би кроз велике прозоре падала по њој и стварима.

Волела је ту предвечерњу игру сенки. Из полутаме собе гледала је сопствена сенка са зида као једино опипљиво што је остало од неких давних времена.

Скљупчала би се на отоман и колена пригрлила уз браду. Клатила би се напред-назад и сенка је лако треперила на зиду.

На сенци се није видело да ли дише, а њој се чинило да је одавно мртва. У тој игри сенки није била сама.

РЕПОРТАЖА

„Много је река а ни једног моста у овом крају.“, рече сувоњави новинар са пушачком гримасом код усана.

Окретао се унаоколо као да очекује неког. Камера га је пратила у стопу.

„Није било толико воде у овом крају, ал' у последње време удариле кише, све поплавило...“ објашњавао је локални мештанин покушавајући да што боље опише независан положај у ком су се нашли мештани тог краја.

„Сељаку је најтеже!“, рече човек на крају, „Стално гледа у небо да ли ће га помиловати или ударити!“

Новинар је са тешком муком држао микрофон окрећући га да се види натпис телевизије са које долази. Дувао је ветар и све време је киша квасила и људе и опрему.

„Шта је по вама решење?“, упита је сељака.

„Не знам више! Можда да одемо из овог краја, па куд пукло!“

У даљини назирала се дечија прилика која шљапка по води док трчи.

„Тата, тата, брзо овамо вода је ушла и на спрат, мама каже да одмах дођеш!“

Човек отрча усред снимања оставивши згранутог камермана који је у први мах окренуо камеру у правцу његовог бега.

„Ништа људи, идемо до општине!“, рекао је помирљиво новинар.

Киша је пљуштала и није било никаквог смисла остати напољу. Потрпали су опрему у комби и кренули.

Код општине стајала је група људи са транспарентима. Новинар први изађе из аута и упути се ка вратима општине. Разјарена и бесна маса окупљених људи помисли да је неки општинар па га опколише, један га удари у главу са леђа. Пуче палица од транспарента на пола. Касније се није знало ко кога батина. Када је полиција дошла сви су били на асфалтној стази испред општине и ваљали се по киши. Било је и крвавих трагова код неких који се држаше за главу.

Новинар је некако допузао до комбија и возило је кренуло.

„Лудаци и треба им ова поплава!“, рекао је бесно док је марамicom брисао крвави руб усана.

Од репортаже није било ништа само остадоше модрице које су заборављене за пар недеља као и поплава чим грану сунце.

Небо их је помиловало и овај пут, јер су се сами већ добро изударали.

БУВИНА ПРИЧА

„Та прича о буви у тегли је врло поучна:“, рече професор.

„Говори о томе како свако може да се заглупи иако му је читаво небо могућности изнад главе.

Бува је иначе једина животиња која може да скочи двеста пута више од дужине свог тела што буву чини најбољим скакачем на свету.

Кад су једном буву затворили у теглу она је у почетку бесомучно скакала и ударала се о затворен поклопац. Глава ју је болела од силине удара и убрзо је схватила да не сме тако високо да скаче. Почела је да скакуће до пола тегле, чак и када су јој одврнули поклопац да искочи она и даље није схватала своје могућности.

Остала је сама у тегли и умрла од глади. Иако је била на домак слободе!

Немојте ни помислити да је ова прича дигресија мог данашњег предавања о физици експлозивних процеса“

Професор је заћутао и тишина се простирала по сали топла као пешкир. Од те топлоте није могло да се дише, сви студенти у сали погледали су у плафон махиално мислећи да ли би могли и докле скочити.

Професор је ћутке изашао из амфитеатра идући хитро, знајући да је његова буба данас поентирала.

„Прво скочи па реци хоп“, рекао је бруцош из првих редова, тек онако, више у шали. Те речи залепиле су се као поклопац на тегли, и сви су седели мирно чекајући да га неко одврне.